

— Szánlak jó gazdám, téged is nagy veszteség ért..., de engem is. Lássunk a munkához mindketten, míg idő és erő kedveznek.

— Nekem akarsz te tanácsot adni? — mondta a gazda. — Ugyan mi a te veszteséged az enyémhez képest!

— Ne gondold, szegény gazdám, hogy én keveset vesztettem, — szolt a golya. — Én se becsülöm le a te veszteséged. De tudod-e, hogy a madárnak fészke a mindene, hát az veszteti többet, aki mindenét elvesztette! — Majd így foytatta: De azért ne késlekedjünk, még csak nyár eleje van, ne pazaroljuk el a drága időt panaszkodással, mert akkor csakugyan sohasem lesz új fészkünk. Mert a fészkem visszaadja az idő és a szorgalom, míg az elmúlt időt, amelyet nem használtunk fel, többé semmi sem adhatja vissza.

(Amit megtehetsz ma, ne halaszd holnapra.)

AMIT MA MEGTEHETSZ...

Úgy hullanak ki a napok sok ember életéből, mint lyukas zsákból a homokszemek; észrevétlenül peregnek ki s gyakran még hordozójuk is csak az út végén fedezi fel, hogy az élet-kosár üres.

Pedig minden egyes nap Isten ajándéka és Ő az utolsó napon számonkéri tőlünk valamennyit.

Dehát mit tegyünk, hogy az olyan gyorsan futó percek, órák és napok el ne tűnjenek és üresen, értéktelenül a multba ne vesszenek?

Napjainkat a véletlenre nem bízhatjuk, annyi bizonyos; *időbeosztás nélkül* semmire se megyünk. Ez az a háló, amely összefogja és nem engedi a semmibe siklani a perceket. Aki csak úgy vaktában indul neki a napnak, az úgy jár, mint aki határozott terv nélkül, találomra megy vásárolni; egyiknek minden pénze, másiknak minden ideje elfogy a fölöslegesre és éppen arra nem jut belőle, amire leginkább kellene. Egyszer holtfáradtan éri az este, mert egész nap egy percnyi pihenője nem volt, máskor meg arra döbben, hogy haszontalanul elherdálta az időt, maga sem tudja, hogyan. Egyik munkából a másikba kap, hajszolódik, vagy semmit sem csinál, hol unatkozik, hol meg beleszédül a sokféleségbe s az eredmény... semmi vagy kevés.

Egyik reggel elhatározza, hogy ma korán munkához fog, mert annyi minden vár rá. De melyiket válassza a sok közül? Ezt végezze, vagy azt?... Elkezd valamit. De nem, mégsem, a másik fontosabb. Majd hirtelen eszébe jut, hogy sürgősebb egy harmadik. Az idő azonban nem áll meg a huza-vona alatt, hanem feltartóztatlanul fut tovább...

Érdemes ezen elmélkedni, mert hiszen percekből lesznek az órák, órákból a napok és napokból az évek... És érdemes esténként néhány percet arra szánunk, hogy elkészítsük —

minél részletesebben — a másnapi munkarendet, helyet adva abban a szükségesség és okosság egybevételével a munkának, pihenésnek és szórakozásnak egyaránt. Ha aztán másnap reggel öltözködés közben még egyszer átfutjuk gondolatban ezt a tervezetet, akkor komoly akadályok kivételével, már nem néhez azt be is tartanunk.

Az idő felhasználása azonban önmagában még nem érték. Isten szemében csak a jól végzett munka az. Mert Isten nem a munka eredményét nézi, hanem a lelket. Húzza az igát az állat is és dolgozik a gép is, de megszentelni a munkát csak lélekkel lehet. Nem az a lényeges, hogy *mit* dolgozunk, hanem az, hogy *hogyan*. Mert ne feledjük, hogy mi emberek nem csupán kezünkkel és eszünkkel, hanem a szívünkkel is dolgozunk s a legunalmasabb, sőt legkellemetlenebb munkánkat is széppé tudja tenni az a tudat, hogy azokért csináljuk, akiket szeretünk.

Hogy megszépítené a mi napjainkat is, ha meggyőződéses hittel hinnők, hogy egy minden emberit felülmúló szeretettel szerető isteni Szív állandóan együttérez velünk. Az ilyen Isten-közelségben munkán rajta is van az Isten áldása.

(Gerely Jolán után.)

A HANGYÁK TITKA.

Egy Tücsök nyár derekán találkozott egy Hangyával.

— Hallom pajtás, hogy ti már készen vagytok a betakarítással, s a télire valót már mind összehordtátok. Ugyan mondd meg nekem, hogy lehet az, hogy ti mindennel elkészültök, nemcsak idejére, hanem előbb is?!

— Hát pajtás — felelte a Hangya — ez csak onnét van, hogy: dologidőben mi sohasem gyűlésezünk.

(Bartók József)

TANYAI EMBER ÉLETE.

Hajrá! Birkózik az étellel a tanyai ember.
vérekszik a földdel, hogy fizessen kenyéradó szemmel,
tülekszik a gonddal, marakszik a bajjal
és tengődik istenadta száraz kenyérhajjál.

Hajrá! Új hajszára hajszolja a jószág,
de tenni kell szünetlen, mert sok az adósság!
A robinzoni tanyai magányba
így él a magyar bús egymagába.

Hajrá! Mindegy, ha vasárnap, ha ünnep, itten
soha sincs megállás, pihenés sincsen,
csak mindig munka vérző tíz körömmel,
kevés étellel, kevés örömmel!